

Az ősz özvegy

Szerző: Hárnási Orsolya 9. knyD

Kissé koros nő. Gyönyörű, selymes, hófehér, sápadt bőre van. Sovány alakját fekete ruhákkal, és ezüst kiegészítőkkal emeli ki.

Arca kissé beesett, de méltóságot parancsoló, tekintete szigorú. Ajkai viseltek, arca ráncos. Szemei kékek, és nem csak szigorúságról, hanem gyászról, és csüggedtségről is mesélnek. Őszülő haja, mely már nem olyan dús, mint egykor volt, kontyba van kötve a feje tetején. A fél arcát finom, fekete csipkedísz takarja el. Nem szól egy szót sem. Tudja a célját, feladatát, végzetét. Beleolvad a táj szépségébe, és eggyé válik az őszi tájjal, mintha oda teremteték volna, szinte látszik a ruháján a moha, ami az óta nőtt rá, mióta ott áll. A szeme előtt esnek le az őszi falevelek, melyeket a szél fúj le a fáról, a kegyetlen elmúlással.

Talán vár valamit, vagy valakit. Türelmesen. A szempillája se rezzen, egy arcizma se mozdul meg; ha csontja szakad is, ha esik a kegyetlen eső, ha fúj a rideg szél, ha összeesik is a fájdalomtól, ő akkor is ott fog állni, ha mi már újra pelenkába járunk száznyolcvan évesen, mint aki megbolondult. Ő az ősz özvegye. Az egyik biztos pont ez életünkben, ami nem változik; az elmúlás.

A pályázat líra kategóriájának megosztott 1. helyezettje.